

Čís. 14353.

Přijal-li soud žalobní odpověď sepsanou v jazyku menšinovém, ač nebylo podmínek pro použití tohoto jazyka, a nařídil-li ústní jednání, rozhodl tím, že odpověď byla podána včas a hodí se k tomu, by bylo o ní dále po zákonu jednáno. Do rozhodnutí toho jest rekurs přípustný.

Přijetí žalobní odpovědi na soud je úkonem soudní pravomoci, jež podléhá přezkumu vyšších soudů.

(Rozh. ze dne 4. května 1935, R II 151/35.)

Prv ý s o u d přijal žalobní odpověď sepsanou v jazyku německém, ačkoliv žalovanému nepřísluší právo německé menšiny, a nařídil ústní jednání o žalobě. R e k u r s n í s o u d odmítl rekurs žalobcův do tohoto usnesení. D ů v o d y: Tvrdí-li žalobce, že napadeným usnesením prvý soud přijal také žalobní odpověď, je to v rozporu se spisy, podle nichž usnesením tím byl ustanoven jenom rok k ústnímu jednání. Přijetí žalobní odpovědi bylo jen předběžnou otázkou, kterou si soud I. stolice musel rozřešiti, než nařídil rok k ústnímu jednání. Řešení této předběžné otázky nebylo však předmětem napadeného usnesení, které se obmezilo jenom na ustanovení roku. Proti takovému usnesení není podle § 130 odst. 2 c. ř. s. samostatného prostředku a musel proto býti rekurs jako nepřipustný odmítnut. Skutečnost, že žalobci s usnesením tím byla doručena také žalobní odpověď — což podle obsahu spisů se stalo bez výslovného nařízení soudcovského soudní kanceláři —, nelze považovati za soudní usnesení ve smyslu § 514 c. ř. s., nebo za písemné vyhotovení ve smyslu § 521 odst. 2 c. ř. s., od jehož doručení by počala běžeti lhůta k podání rekursu. Podle § 514 c. ř. s. lze rekursy podávati jenom proti soudním usnesením, nikoliv také proti jejich důvodům, tedy také nikoliv proti tomu, jak snad si řešil soud při vydání usnesení o nařízení roku předběžné otázky, aniž by to vůbec byl v usnesení samotném nebo v jeho důvodech vyslovil. Nemůže proto nepodáním rekursu nabýti moci práva proti straně žalující řešení předběžné otázky, které bylo jednou ze složek, které k vydání usnesení o nařízení roku vedly. Doručení žalobní odpovědi není usnesením, nýbrž jen opatřením soudu, případně soudní kanceláře a proti tomu podle § 514 c. ř. s. rekurs přípustný není.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení rekursního soudu a uložil mu, by o rekursu žalobcově věcně rozhodl.

D ů v o d y :

Nejvyšší soud neshledává příčiny, aby se uchýlil od názoru vysloveného a zevrubně odůvodněného v rozhodnutích čís. 9786 a 8028 sb. n. s. Jestliže první soud přijal žalobní odpověď sepsanou v jazyku německém, ačkoliv žalovanému nepřísluší právo německé menšiny, a nařídil ústní jednání, rozhodl tím, že odpověď byla podána včas a hodí se k tomu, aby bylo o ní po zákonu dále jednáno (§ 244 c. ř. s.). Tím odňal žalující straně možnost, aby podala návrh na vynesení rozsudku pro zmeškání

podle § 398 c. ř. s. a mohla tato uhájiti svůj nárok z tohoto důvodu jen rekurem podaným proti onomu rozhodnutí soudnímu. Jinak by se stalo přijetí odpovědi na soud pravoplatným a nemohla by už býti odpověď dodatečně odmítnuta ani podle čl. 4 odst. 3 jaz. nař., ani podle předpisů civilního řádu soudního. Tuto ochranu právní jest žalujíc straně přiznati. Přijetí odpovědi jest zároveň úkonem soudní pravomoci, jenž podléhá přezkumu vyšších soudů, ježto jsou s ním spojeny účinky práva hmotného nebo procesního. Jest proto rekurs proti onomu usnesení přípustný.

Čís. 14354.

Před vyhlášením konkursu — podle § 91 ex. nov. 23/28 Sb. z. a n. (§ 341 a násl. ex. ř.) — povolená a vykonávaná vnucená správa tímto vyhlášením nedotknutá, neodložená a nezrušená, nepřestává býti exekuční vnucenou správou, podléhající dozoru a moci exekučního soudu.
(Rozh. ze dne 7. května 1935, R IV 145/35; důvody viz Úr. sb. čís. 2082.)

Čís. 14355.

K pohledávkám za podstatou podle § 49 čís. 2 konk. ř. náleží i náklady sporu uložené správci konkursní podstaty.

Třebas byla přikázána útratová pohledávka podle rozvrhového usnesení správci konkursní podstaty, nejde o jeho osobní nárok, nýbrž o pohledávku konkursní podstaty samé, zúčastnil-li se správce konkursní podstaty rozvrhového řízení v této vlastnosti.

(Rozh. ze dne 8. května 1935, R I 192/35.)

P r v ý s o u d povolil vymáhajícímu věřiteli Janu W-ovi proti konkursní podstatě Viléma B-a exekuci zabavením a přikázáním pohledávky proti okresnímu soudu v L., jehož rozvrhovým usnesením byla správci konkursní podstaty jeho útratová pohledávka přikázána. **R e k u r s n í s o u d** exekuční návrh zamítl. **D ů v o d y:** Povolení exekuce odporuje rozvrhovému usnesení okresního soudu v L., z něhož se podává, že pohledávka byla přikázána správci konkursní podstaty, nikoliv konkursní podstatě samé. Jde o útratovou pohledávku správce konkursní podstaty podle §§ 52 a 127 odst. 4 konk. řádu, jež jest osobní jeho pohledávkou, nikoliv pohledávkou konkursní podstaty.

N e j v ý š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

Podle § 126 odstavec (3) konk. ř. čís. 64/31 sb. z. a n. lze proti správci konkursní podstaty vésti exekuci jen pro pohledávky za konkursní podstatou. K těm patří podle § 49 čís. 2 konk. ř. také nároky z právních jednání správce konkursní podstaty, čímž jsou míněny i nároky z úkonů procesních, tudíž i náklady sporu uložené správci konkursní podstaty, jak jest tomu v souzeném případě (srov. rozhodnutí čís. 5958